

Peter HOULLEBERGHS

Nationaal secretaris Pax Christi Vlaanderen

Als kersverse nationale secretaris van Pax Christi trekt Peter HOULLEBERGHS (50) deze dagen de Vlaamse Vredesweek mee op gang. Voordien was hij in het bisdom Antwerpen coördinator van de diocesane pastorale dienst en vormingswerker. Maar zijn hart klopt nog altijd voor de basisgemeenschap van Fortaleza, waar hij samen met het evangelie ook water, elektriciteit en waardigheid bracht.

‘Geweld in samenleving wordt afgedaan als normaal’

Lieve WOUTERS

Amper drie dagen is Peter HOULLEBERGHS aan het werk in het gebouw van Pax Christi aan de Italiëlei in Antwerpen, of we kloppen al aan om hem te vragen naar de uitdagingen die hij in die nieuwe functie wil aangaan. Die zijn talrijk. „In onze samenleving is het gebruik van geweld gewoon geworden. We hebben daar als christenen iets over te zeggen.” Zeer akkoord. Maar wie is Peter HOULLEBERGHS eigenlijk?

– *Uit wat voor nest komt u?*

Noem het gerust een traditioneel katholiek nest. Ik begon aan studies burgerlijk ingenieur, maar na de kandidaturen hield ik het voor bekeken. Dat positivistische denken, alsof op alles een wiskundig antwoord bestaat, voelde aan als een keurslijf. Ik trok naar het Johannes XIII-seminarie. Mijn eindverhandeling ging over de bevrijdingstheologie en wat die betekende voor de emancipatie van armen in Latijns-Amerika. Het was bijna af, toen voortrekker Leonardo Boff naar Rome werd geroepen en een jaar het zwijgen kreeg opgelegd. „Leg je erbij neer”, kreeg ik te horen. Wat Leonardo Boff schreef, was nochtans niet zo scheurmakend. Het priesterschap bleek dan toch niets voor mij.

Ik maakte wel mijn studies af en leerde mijn echtgenote Marina Heyse kennen, die toen pastor was aan de Universitaire Parochie. In 1989 mochten we ons inschakelen in een project van mgr. Lorscheider, toen aartsbisschop van Fortaleza in Brazilië. Hij was de eerste bisschop die advocaten in dienst nam om indianen bij te staan tegen de grootgrondbezitters. Hij stond ook aan het hoofd van de Raad van Latijns-Amerikaanse bisschoppen (CELAM), toen die zich uitdrukkelijk engageerde voor de voorkeursoptie voor de armen.

– *Hoe lang bleef u in Brazilië?*

Negen jaar. Tegen die tijd hadden we ons zelf overbodig gemaakt in de sloppenwijken waar we indertijd begonnen waren. In 1985 had de streek een enorme droogte gekend en veel mensen waren het platteland ontvlucht. Zo was aan het strand in Fortaleza een gigantische sloppenwijk ontstaan. Mgr. Lorscheider liet er bakstenen huizen bouwen en toen wij arriveerden, werd het onze opdracht in die bakstenen ook leven te blazen, er een basisgemeenschap te stichten en samen met het evangelie ook water, elektriciteit, kortom, menselijke waardigheid te brengen.

Peter Houlleberghs, met een sterk kerkelijk én sociaal profiel aan de slag bij Pax Christi. © Frank Toussaint

We waren anderhalf jaar in België, toen er opnieuw een vraag uit Brazilië kwam, met name uit Joao Pessoa, zusterbisdom van Antwerpen. We zeiden opnieuw ‘ja’ en bleven tot onze Maarten in 2003 naar de humaniora moest.

„Ik zie het als een uitdaging om Kerk en diaconie weer dichterbij te brengen”

– *Na een korte periode als directeur bij Wereld-Missiehulp vroeg de bisschop van Antwerpen u om de samenvoeging van de diocesane diensten te begeleiden. Is dat werk geslaagd?*

Zeker wel, al is het niet af. Mijn taak was heel concreet om te zorgen dat de decreetale verplichtingen van die eengemaakte diocesane dienst nagekomen werden (beleidsplannen schrijven, inkomsten en uitgaven verantwoorden tegenover de subsidiërende overheid) en anderzijds de pastorale lijn uitgezet door het bisdom te doen volgen.

De bisschopswissel leidde tot wat vertraging. De laatste jaren werden belangrijke beslissingen uitgesteld om de opvolger

niet voor voldoende feiten te stellen. En momenteel is de nieuwe bisschop zich nog volop aan het inwerken. Voor mij was het tijd om nieuwe horizonten op te zoeken. Het was boeiend werk, maar vaak ook zwaar. Je ziet hoe broos parochies vandaag zijn en hoe moeilijk het is om vrijwilligers te vinden om het parochieleven te ondersteunen.

– *Wat trekt u aan in Pax Christi en welke uitdagingen ziet u?*

Ik vind het belangrijk dat in thema's als mensenrechten, vrede en rechtvaardigheid de christelijke stem klinkt. Pax Christi moet met haar eigen boodschap aanwezig zijn op het maatschappelijke forum en daar trachten de versnippering te lijmen: Kerk en samenleving hebben elkaar nodig. De Vlaamse Vredesweek (25 september tot 4 oktober, n.d.r.), dit jaar in het teken van het klimaat, biedt daar alle kansen toe. We organiseren die campagne steeds in samenwerking met een heleboel actoren.

Ik zie het ook als een enorme uitdaging om Kerk en diaconie weer meer bij elkaar te brengen. Over organisaties als Broederlijk Delen, Welzijnszorg of Missio klinkt het in de parochies vaak: „We hebben iemand die zich er mee bezighoudt, daar hoeven

we in het parochieteam dus geen tijd aan te verliezen.” Zo wordt diaconie uitbesteed, terwijl het eigenlijk behoort tot het hart van het geloof. Van hun kant verwijderen die organisaties zich soms ook van de parochie. Zo hopen ze meer weerklank te vinden in de samenleving. Er moet een weg bestaan om elkaar terug te vinden.

– *Uit onderzoek blijkt dat geweldloosheid het als thema niet goed doet in het onderwijs, waar men toch volop aan vredesopvoeding doet.*

Men huivert om er een christelijk verhaal aan te koppelen. Nochtans hebben wij hier zeker iets te vertellen. Geweld wordt meer en meer gewoontjes gevonden. De vorige nationale secretaris, Gio De Weerd, zal zich toeleggen op *peer mediation*, een project waar hij al langer mee bezig is en dat jongeren leert zelf hun geschillen op te lossen. Ook in het geval van agressie in sport of verkeer moeten we ons laten horen. Al moet je ook oppassen om geen olie op het vuur te gooien door je te mengen in verhitte debatten. De troep die Axel Witsel naar zijn hoofd kreeg, was ook niet fraai.

Meer informatie over de Vlaamse Vredesweek via 03 225 10 00, info@vredesweek.be en www.paxchristi.be.